

ရွှေပဒေသာစာပေ

အလင်းသစ်

မာနီ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း(၁)

"တောက်...မင်းတို့ ခံလာရပြီ မဟုတ်လား"

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လူငယ်လေးနှစ်ယောက်သည် စုတ်တသပ် သပ်နှင့် ညည်းညူရင်း မျက်နှာပေါ်တွင် ဖူးရောင်နေသော ဒဏ်ရာများ ကို လက်နှင့်တို့ ထိနေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ပင်တိုင်သူငယ်ချင်းဖြစ် သော 'မာန်မာန' သည် သူငယ်ချင်းတွေ ခံလာရတာကိုကြည့်ပြီး ဒေါသ မျက်ဝန်းက အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေ၏။ နှုတ်ခမ်းကို သွား နှင့် ဖိကိုက်ထားသည် မှာ နှုတ်ခမ်းနီထွေးထွေးလေး ပြတ်ထွက်လုမတတ်ပါပဲ။

"ငါ မပါလို့ ဒီလိုဖြစ်တာ"

"တို့ လည်း ပြန်ချတာပဲကွ...ငါးယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်ဆိုတော့ အင် အားချင်းမှ မမျှတာ"

"ခု...အဲဒီကောင်တွေ ဘယ်မှာ လဲ"

"လမ်းထိပ်မှာ ရှိချင်ရှိဦးမှာ ပေါ့... အင်အားမမျှလို့ ငါတို့ က ပြန်ပြေးလာတာ"

'မာန်' နဖူးပေါ်သို့ ကျနေသည့် ဆံပင်စကို ခေါင်းငဲ့၍ ဆတ်ခနဲ ခါတင်လိုက်ကာ...

"မင်းတို့ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့"

'မာန်' ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားသည် နှင့် သူ၏ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်သော 'မိုက်' နှင့် 'သိုက်' ကနောက်မှ မကွာ။ နာမည်အပြည့်အစုံပြောရလျှင် 'မိုက်သူ' နှင့် 'သိုက်ထွန်းဦး' ပင်။ 'မာန်' တို့ သုံးယောက် အိမ်ဝပ်ရောက်သေး...

"မောင်လေး...မာန်"

"သား"

လာပါပြီ။ အစုလိုက်အပြုံလိုက်။ မာန် နောက်သို့ ပြေးလိုက် လာပြီး မာမီရော မမပါ မာန့်လက်မောင်းကို ဆွဲထားကြလေ၏။

"ဒါက ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့ လဲ သားရယ်"

"ကျွတ်...ဒီမှာ မာမီ မမြင်ဘူးလား ... ဒီကောင်တွေ ခံလာရတာ သား မကျေနပ်ဘူး။ အဲဒီကောင်တွေကို ပြန်ချမလို့ "

ဒေါ်သီရိမွန် ရင်ဘတ်ကိုသာ ဖိလေတော့သည် ။ အစ်မဖြစ်သူကေခိုင်မွန်ကလည်း မျက်လုံးကလေးပြူး၍ စိုးရိမ်နေဟန် ရှိ၏။ 'မာန်မာန' ဆိုတာ နာမည်နှင့်အထာကျအောင် မာန်ထက်သလို မာနကလည်း ကြီးပေသည် ။ သူများက '၁' ဆိုရင် ခြေထောက်တစ်ချောင်းဆွဲချပြီး '၃' ကို လုပ်ပစ်ချင်သူ။

မဟုတ်လျှင် မခံတတ်။ ထစ်ခနဲဆို စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် ထိုးဟယ်ရိုက်ဟယ်ဖြစ်လွန်းလို့ ရဲစခန်းမှာ အမေနှင့်အစ်မတွေ လိုက်ရှင်းရတာလည်း မကြာခဏပင်။

"မသွားပါနဲ့ လား မောင်လေးရယ်... စိုးရိမ်နေရတဲ့ ငါတို့ ကိုလည်း သနားပါဦးဟယ်..."

"မမလတ် ... မမလတ် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိတယ်နော်။ သူများ နဲ့ ယှဉ်ဖိုက်ရင် 'မာန်' ဘယ်တုန်းက ရှုံးဖူးလို့ လဲ။ သူတို့ ငါးယောက်မကလို့ ဆယ်ယောက်ဖြစ်လည်း 'မာန်' ဆိုတဲ့ ကောင်က မဖြူဘူး။"

ကေလည်း မာန့်အကြောင်းကို သိနေပါသည် ။ တားသာတားနေရတာ ဒီကောင်လေးက ဇွတ်တရွတ် ကြောက်စိတ်ဟူ၍ နည်းနည်းပင် မရှိပါချေ။ အသက်ငယ်ငယ်လေးကတည်းကပင် မိုက်ကန်းကန်းလေးမို့ သူများ နှင့် ရန်ဖြစ်ရင် ခံလာရမှာ စိုးလို့ ဟု ဆိုကာ ဒက်ဒီကိုယ်တိုင်ပင် အရွယ်လေးရောက်လာတဲ့ မာန့်ကို ဂျူဒို ကရာတေး စသည့်သင်တန်းတွေမှာ လိုက်ပို့ပြီး သင်ယူစေခဲ့တာ။ ခုတော့...

ဒီပညာတွေ သင်ပေးခဲ့တာ မျောက်ကို အမြီးရေနံပတ်စွတ်ပြီး မီးရှို့ပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေပါပြီ။

"မာမီတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ သမီးလတ်"

"ခုမှ တော့ ဘာလုပ်ရမလဲ မာမီရယ် ... တားလို့ မှ မရတာ။ ပြဿနာဖြစ်လာရင် လိုက်ပြီးဖြေရှင်းလိုက်ရုံပေါ့။"

"ခက်တယ်... အဲဒါ ညည်းအဖေ မွေးပေးတဲ့ မီးစပေါ့။"

ဒေါ်သီရိမွန် ရင်ဘတ်ကို ဖိ၍ သာ လှည့်ပြန်ခဲ့ရတော့သည် ။ အငယ်ဆုံးလေးမို့ ဝိုင်းပြီး အလိုလိုက်ထားကြတော့ ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးနေတော့တာပါပဲ။

'မာန်' တို့ ကတော့ ငရဲမကြောက်သည့် လူသားတွေလို ခြေလှမ်းကျဲများ နှင့် ချီတက် လာပြီ။ လရောင်ဝိုးတဝါးအောက်မှာ အသံကြားရာဆီသို့ အာရုံကို စူးစိုက်လျက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောကြပေ။ 'မာန်' ဒေါသဖြစ် လာပြီဆိုလျှင် မိုက်နှင့်သိုက်ပင်

သူ့ကို စကားမပြောရဲပါ။ မာန်မာနဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်တတ်သူ။ သတ္တိရှိသည် ။ လက်မြန်သည် ။ စိတ်ဆတ်သည် ။ သနားစရာရှိရင်လည်း သူ့လိုလူ နှစ်ယောက်မရှိပေ။

ကျောင်းမှာ ဆင်းရဲချို့တဲ့ လွန်းလို့ စုရေးဆောင်းရေး မပေးနိုင်သည့် သူတွေရှိလျှင် မာန်က ဝင်၍ ရှင်းပေးတတ်သည် ။ ကျန်းမာရေးမကောင်း၍ ဆေးရုံတက်ကြသည့်သူတွေထဲမှာ ဆင်းရဲလွန်းသည့်လူရှိလို့ ငွေအခက်အခဲဖြစ်နေလျှင် သူ့လက်စွပ် ဒါမှ မဟုတ် ဟန်းချိန်းကို ချွတ်ပေးတတ်သူပါ။ မာန်က အဲဒီလိုကောင်လေး။ လူရောစိတ်ရော ကြမ်းပေမယ့် ရုပ်ရည်နှင့် ဘော်ဒီကတော့ မြင်သူတိုင်း လက်ဖျားခါရသည့်အဖြစ်ပါပဲ။

ဖြူစင်ဝင်းဖန့်သော အသားအရေက နုဖတ်စိုပြေနေပြီး နှုတ်ခမ်းထူပြည့်ပြည့်လေးက ပိရီသေသပ်စွာ နီထွေးနေသည် ။ လုံးချွန်နေသော နှာတံလေးက အထင်းသားပေါ်နေပြီး ထူထဲသော မျက်ခုံးအောက်က မျက်နက်ဝန်းလေးကလည်း မြင်သူတိုင်းကိုပင် ညှို့ယူဖမ်းစားထားနိုင် သည် ဆိုလျှင် မမှားပေ။

အရပ်ကလည်း ခပ်မြင့်မြင့်။ လေးထောင့်မကျတကျ မျက်နှာအနေအထားနှင့် မာန်မာနကို ရုတ်တရက်ကြည့်ကြည့်၊ သေသေချာချာပဲကြည့်ကြည့် မိန်းကလေးလို လှပနေသည် ဟု ဆိုကြမှာ ပါ။ မွေးညှင်းနုလေးတွေမှ လွဲ၍ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ် စသည် တို့ လုံးဝ မရှိချေ။

"ဘယ်လိုလဲ မင်းတို့ ကောင်တွေ... နှစ်ယောက်ကို ငါးယောက်က ဝိုင်းပြီး အနိုင်ကျင့်တာ ယောက်ျားလားကွ"

မာန့်အသံကိုကြားသည် နှင့် ဂစ်တာတီးနေသောအုပ်စု အသံပျောက်သွားလေသည် ။ တီးတိုးစကားသံများ ကြားပြီးနောက် ထိုင်နေရာမှ ထလာကြလေလျှင်...

"မင်းတို့ က ကြွက်မနိုင်လို့ ကျီမီးနဲ့ ရှို့တာပဲ။ ဟိုနေ့က ရန်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စ မင်းတို့ အသုံးမကျလို့ ရှုံးခဲ့တာပဲ။ ခုမှ မိုက်နဲ့ သိုက်ကို မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ အနိုင်ကျင့်တာလဲ။ ယောက်ျားချင်းပဲ မျှမျှတတ လုပ်မှ ပေါ့ကွ"

"မင်း အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ မာန်မာန... အခု မင်း မကျေနပ်လို့ လာတာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်... မကျေနပ်ဘူး"

တစ်ဖက်အုပ်စုမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ဝဏ္ဏအောင်က ရှေ့သို့တိုးလာ၏။ မာန်ကို စူးစူးရဲရဲကြီး ကြည့်ကာ-

"ငါကလည်း မင်းကို မကျေနပ်ဘူး။ မင်းကြောင့် ယုယနွယ်က ငါ့ကို အဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်တာ"

"အဲဒါ မင်းတို့ ကိစ္စ မင်းတို့ ရှင်းပါလား ... ယုယနွယ်က သူ့ဟာသူ ငါ့ကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်တာ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ။ မင်းဟာ မင်း ယုယနွယ်ကို ထိန်းပေါ့။ မင်းသာ ထိန်းလက်ရုပ်ကို နတ်ရုပ်ထင်နေတာ။ ငါက စာမဖွဲ့ဘူး။ မင်း နားလည်လား"

"မင်း သိပ်ပြီး ဖင်ခေါင်းကျယ်မနေနဲ့ မာန်မာန ... ယုယနွယ်က မင်းမှ မင်းဖြစ်နေတာ ... အဲဒီတော့ သူမြတ်နိုးတဲ့ မင်းမျက်နှာကို ငါရအောင် ဖျက်ဆီးပစ်မယ်"

မာန်က ခြေထောက်ကို ချဲ့ရပ်ပြီး ခါးထောက်ကာ ခနဲ ပြုံး ပြုံးလေပြီး လျှင်-

"စိန် လိုက်လေ...ငါ့မျက်နှာကိုပဲ မင်းတို့ က ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်မလား... မင်းတို့ သွားတွေပဲ မင်းတို့ ပါးစပ်ထဲကနေ အလည်ခရီးကနေ အပြီးထွက်သွားမလား...စမ်းကြည့်ပေါ့"

"တောက်....တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ ကောင်...ကဲ"

"ဖြောင်း"

"ခွပ်"

"ဟိတ်"

မာန်မာနဆို အဲဒီလိုမိုက်တဲ့ ကောင်ပါ။ ဝဏ္ဏအောင်ထံမှ ဝင်လာသော လက်သီးချက်ကို မျက်နှာနောက်လှန်ချ၍ ရှောင်တိမ်းပြီးခြေထောက်က ဝဏ္ဏအောင်၏ ရင်ဝနှင့် မိတ်ဆက်ပြီးသားပါ။

"ခွပ်"

"ဖြောင်း"

"ဘုတ်"

"အင့်"

တစ်ယောက်ချင်း စိန်ခေါ်ချပေမယ့် ရန်ပွဲစသည် နှင့် ကျန်တဲ့ သူတွေက ရှုစိမ့်မနေပါ။ ငါးယောက်နှင့်သုံးယောက်၊ ပွဲက ကြည့်ကောင်းနေသည်။ မိုက်နှင့်သိုက် တစ်ယောက်စီပင် ထိန်းထားနိုင်ပြီး မာန်က ကျန်တဲ့ သုံးယောက်နှင့် ဖိုက်နေရ၏။ မာန်တို့ က သုံးယောက်လောက်ကို သွားကြားထိုးမပျက်အောင် ဖိုက်လို့ ရသည် လေ။

"ဖောင်း"

"ခွပ်"

"အင့်"

"အား"

သွားပြီ ငါးယောက်စလုံး မျက်နှာနှင့်မြေကြီး စပါယ်ရှယ်ဝမ်းဆက်ဖြစ်သွားလေ၏။

"ကဲ...အဲဒါပဲ၊ ယောက်ျား.ဆိုတာ သူများကို ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးတဲ့ သတ္တိရှိရမယ်။ မင်းတို့ နှစ်ကောင် အရည်အချင်း ညံ့သေးတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး နောက်ငါးရက်တိတိ ငါ ထပ်သင်ပေးမယ်...လာလိုက်ခဲ့"

မာန် သူတတ်ထားသမျှ ဂျူဒို၊ ကရာတေးပညာတွေကို သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်သင်ပေးလေရာ ပညာတစ်ဝက်ပဲရှိသေးတာမို့ နောက်ထပ် ဖြည့်ဆည်းပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။ ဘာဆရာစားမှ မချန်ဘဲနဲ့ ပေါ့လေ။ ဆရာထက် တပည့်တွေက ပိုပြီး လက်စောင်းထက်သွားတော့လည်း ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့။

အခန်း(၂)

"ခက်တယ်...ခက်တယ်...အခက်တကာ အခက်ထဲမှာ ဒီအခက်က ငါ့ခေါင်းကို ဆင်နင်းသွားသလိုပဲ"

ဦးမျိုးမာန်၏ အသံက ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားလေ၏။ သားယောက်ျားလေး လိုချင်လွန်းသော ဦးမျိုးမာန် သမီးချည်းပဲ မွေးထားလို့ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် ဒီတစ်ယောက်ကို အချစ်တွေပုံအောက်က အလိုလိုက်မိကာမှ ကျားမီးကို မီးကွင်းစွပ်ပေးသလို ဖြစ်နေပြီ။

"အဲဒါ ရှင့်ကြောင့်လေ ... ရှင် စင်တင်လိုက်တဲ့ လူကြမ်းမင်းသားကို ရှင့်ဟာရှင်ပဲ ဘယ်လိုမင်းသမီးပြန်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်မလဲ စဉ်းစားပေါ့"

"မောင်လေးကို အပြစ်မပြောပါနဲ့ မာမီရယ် ... ဟိုဘက်က စလို့ ဖြစ်ကြတာကို ... သူတို့ က သူတို့ သားတွေ ခံရလို့ လာတိုင်ကြတာ။ သူတို့ လည်း ကိုယ့်သားတွေ ကိုယ်ထိန်းကြပါလား ... ခုတော့ တစ်စိတ်ရှိဒီ ကိုပဲ လာလာတိုင်နေကြတာ ကောင်းသလား"

ချောစုမွန်က သူမ မောင်လေးကိုထိလျှင် မခံနိုင်။ ဘယ်နှယ့် ... သူတို့ က မစဘဲနဲ့ ကလေးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်ရှာတတ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့ကို လာရန်စလျှင်တော့ မြွေပွေးလို ပြန်ပေါက်တတ်သည့် ကောင်လေးမျိုးပဲလေ။ ဒါကို သူတို့ သိရဲ့ သားနဲ့ ။

"ချောစု...ညည်းလည်း သတိထားနော်။ မာန့်ကို ညည်းတို့ ဝိုင်းပြီး

အလိုလိုက်နေကြလို့ ဒီကောင်လေး ဆိုးနေတာ"

"မာန်က စိတ်ထားလေးဖြူစင်ပါတယ် မာမီရယ်...စိတ်ဆတ်တာက လွဲရင် သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူများကို သနားတတ်တယ်။ ကျောင်းစာဆိုလည်း ကြိုးစားတာ ကြည့်ပါလား။"

"လာပြန်ပြီလား တစ်ယောက် ... ညည်းတို့ မြှောက်မြှောက်ပေးနေတာက အရေးမကြီးဘူးနော် ... မာန့်ဘဝမှန်ကိုလည်း သတိရကြဦး။"

ဒေါ်သီရိမွန်၏ စကားကြောင့် အားလုံး မျက်နှာပျက်ယွင်းသွားကြလေသည်။ အဆိုးဆုံးက ဦးမျိုးမာန်ပါ။

"တော်တော့ ... သီရိ ... မင်းစကားကို ရပ်တန်းက ရပ်တော့။ အဲဒီစကားကို နောက်ထပ် ထပ်ပြောရဲပြောကြည့်။"

"ဟုတ်သားပဲ မာမီရဲ့ ... မာန့်ဘဝမှန်ကို ဒီအိမ်သားတွေကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ 'မာန်မာန' ဂေဟာကလူတွေ သစ္စာရှိဖို့ ပဲလိုတာ"

ဒေါ်သီရိမွန် သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်ရလေတော့၏။ သူမက အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ဖြစ်စေချင်ပေမယ့် မာန်မာနဂေဟာတစ်ခုလုံးက သူမနှင့် ဆန့်ကျင်ကာ တစ်စိတ်တည်း တစ်ဝမ်းတည်း ဖြစ်နေကြတာလေ။

"ကောင်းပြီလေ ... ဘယ်သူမှ မကြိုက်ကြရင်လည်း မပြောရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့ ... နောက်မှ တော့ ... ဟွန်း"

ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထသွားလေသော ဒေါ်သီရိမွန်၏ နောက်ကျောကိုကြည့်၍ ဦးမျိုးမာန် စိတ်မကြည်မလင် ဖြစ်သွားတာ တော့ အမှန်ပါပဲ။

"ဒက်ဒီ"

"ဟင်"

"မာမိက တစ်မျိုးပဲနော်"

ဦးမျိုးမာန် သက်ပြင်းချကာ...

"သမီးတို့ မာမိကို အထင်မလွဲကြပါနဲ့ ကွယ်...သူလည်း မိခင်တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သားအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေ လွန်ကဲနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဖေဖေတို့ သမီးတို့လို ဖွင့်မချစ်တတ်တာပါ"

ဒေါ်သီရိမွန် အမှန်တကယ်ပင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပွင့်လင်းစွာ မချစ်ပြခဲ့သူပါ။ အရာရာကို မျှသိပ်နိုင်သော မိန်းမတစ်ယောက်။ သားသမီးကို ချစ်တာ အိပ်နေတုန်းမှ ခိုးနမ်းတတ်သော မိခင်တစ်ယောက်ပါ။ သားကိုချစ်သော်လည်း နေရာတကာ သဲသဲလှုပ်နေတာမျိုးလည်း မလုပ်ခဲ့ပေ။

"မာမိက အရမ်းမျှသိပ်နိုင်တာပဲနော်"

"ရွှီ...ရွှီ...ရွှီ...ရွှီ"

"ဟော...မာန်"

အပေါ်ထပ်မှ လေချွန်တမြမြနှင့် ဆင်းလာသော 'မာန်'။ အလွန်ချောမောလှသော ကောင်လေးမို့ တစ်ခါတလေ အစ်မတွေကပင် ငေးယူရသည် လေ။ ကားသေ့ကို လက်ညှိုးမှာ ချိတ် လှည့်ပတ်ဆော့ကစားလာပုံက မိန်းကလေးများ ၏ အသည်းကို ပြုစားဖို့ စိန်ခေါ်နေသလိုပင်။

"ဗျာ"

"ခဏလာပါဦးကွ"

မာန် ဒက်ဒီဘေးက ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

"ရန်ဖြစ်တာ လျှော့ပါ သားရယ် ... သားအသက် မငယ်တော့ဘူး။

ဘွဲ့လည်း ရပြီးပြီ...အသိနဲ့ သတိကို သား ခါးဝတ်ပုဆိုးလိုမြဲထားဖို့ သင့်ပြီ"

"သားလည်း ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘူး ဒက်ဒီ...ဒါပေမဲ့ အဲဒီဝဏ္ဏအောင်တို့ အဖွဲ့က မိုက်နဲ့ သိုက်ကို လိုက်ရန်ရှာနေတာ။ အလကားပါဒက်ဒီရာ...သူတို့ မကျေနပ်တာက သားကို"

ဦးမျိုးမာန် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားလေသည် ။
ပြောရခက်မှန်းတော့ သိသားပေါ့။

"သူတို့ က မောင်လေးကို ဘာမကျေနပ်ဖြစ်နေတာလဲ"

ဦးမျိုးမာန်ထက်ဦးစွာ မေးလိုက်သူက ချောစုမွန်။

"သူ့ကောင်မလေး ယုယနွယ်က မာန့်ကိုကြိုက်ပြီး သူ့ကို အဆက်ဖြတ်လိုက်လို့ လေ"

"ဟောတော့"

အစ်မနှစ်ယောက် ပါးစပ်ကလေးတွေ အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ၏။ ကေခိုင်ကပင်...

"မောင်လေးကရော အဲဒီယုယနွယ်ကို ကြိုက်နေလို့ လား"

"စိတ်မဝင်စားပါဘူး မမလတ်ရာ... သူ့ဟာသူ မာန့်ကိုကြိုက်တာ... မာန့် ဘာလုပ်ရမလဲ။ အဲဒါ သူရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ပဲဟာ"

"ဟုတ်တာပေါ့...မိန်းကလေးက သူ့ဟာသူ စိတ်ဝင်စားတာ ငါ့သားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

ဦးမျိုးမာန် သားကို အဲဒီလိုချစ်သူပါ။ သား ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး အပြစ်မြင်တတ်သူ မဟုတ်။ သားအတွက် ငွေလိုရင် ငွေ၊ ရွှေ

လိုရင်ရွှေ၊ ဘယ်ကားစီးချင်တယ်ဆို ချက်ချင်း ဝယ်ပေးလိုက်တာ။ သား
မျက်နှာမငယ်ရအောင် တစ်ဖက်မှာ သူ့လုပ်ငန်းနှင့်သူ အသီးသီး စီးပွား
ရှာကြသည် လေ။ ဦးမျိုးမာန်က 'မာန်မာန' ဝမ်းကုဗ္ဗဏီ ကိုတည်ထောင်
၍ ဦးစီးလုပ်ကိုင်ကာ သမီးလတ်ကေခိုင်မွန်က 'မာန်မာန' တူးကုဗ္ဗဏီ
ကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသည် ။ သမီးကြီးချောစုမွန်က စူပါမားကတ်တစ်ခု
ထောင်ထားလေ၏။ သမီးငယ်သူဇာမွန်က စိန်၊ ရွှေ ရတနာရောင်းဝယ်
ရေး စသည် တို့ဖြင့် အဖက်ဖက်မှ ဝင်ငွေရှာနေကြသည် လေ။ ဒေါ်သီရိ
မွန်ကတော့ အိမ်မှာ သူမကိုဘာမှ မလုပ်ခိုင်းဘဲ ပြည့်စုံအောင်ထားသည်
။ မာန်ကတော့ လောလောဆယ် ယောင်ခြောက်ဆယ် ဖြစ်နေတာပေါ့။

"ဒက်ဒီ...တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်"

"ဘာများ လဲ ဒက်ဒီ"

မောင်နှမသုံးယောက် ပြိုင်တူပင် မေးလိုက်မိ၏။ ဦးမျိုးမာန်က သား
မျက်နှာကို စူးစမ်းသလို ကြည့်၍ ...

"သားကို ခြေငြိမ်သွားအောင် မိန်းမ ပေးစားလိုက်ရင်ကောင်းမလား
လို့ "

"အို...ဒက်ဒီကလည်း "

"မဟုတ်တာ ဒက်ဒီရယ်"

"ဟာဗျာ..."

အသံတွေက ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို ထွက်လာသဖြင့် ဦးမျိုးမာန်
ပြုံးလိုက်မိသည် ။ မဖြစ်နိုင်မှန်းတော့ ဦးမျိုးမာန် သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီ
စကားသည် မာန်ခြေလှမ်းတွေကို ချုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ အတွက် သွေးတိုးစမ်း
လက်နက်ပင် မဟုတ်လား။

"ဘယ်လိုလဲ... သား"

"မဖြစ်နိုင်တာ ဒက်ဒီရာ ... မိန်းမတွေ့ မယူချင်ဘူး။ သားအလုပ်တစ်ခုပဲ လုပ်ချင်တယ်"

"ဟေ...သားက ဘာလုပ်ချင်လို့ တုန်း"

"ကုမ္ပဏီတစ်ခု"

"ရတယ်...ရတယ်"

မာန့်စကားဆုံးအောင်ပင် မပြောလိုက်ရ။ အစ်မနှစ်ယောက်က ရတယ်ဟု တန်းပြောတော့တာပါပဲ။ မာန့် မရှိဆိုသောစကားကို နားမှာ မကြားပါရစေနဲ့ ဟူသောဆုကို ဘဝဟောင်းက တောင်းခဲ့မိသည် ထင်ပါ၏။ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိခဲ့သလောက်ပါပဲ။ အဲဒီလို ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူပါ။

"ဒါဆို ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ သား ဝင်လုပ်ပါလား"

"အာ... မလုပ်ချင်ပါဘူး"

"ဒါဆို မမလတ်ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်လေ"

မာန့် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည် ။

"ဒါဆို မောင်လေးက ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်ချင်လို့ လဲ"

မာန့် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ကာ...

"ကျွန်တော်..."

"ပြောလေ"

မာန့်က ဒက်ဒီမျက်နှာကို မော့ကြည့်လေသဖြင့် မမလတ်က မပြော

ရဲမည်စိုး၍ ဆက်မေးလေသည်။

"ကျွန်တော် သူများကို မှီခိုပြီး အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူး"

"အဲဒီတော့"

"ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ကိုယ် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း၊ ကိုယ်ပိုင်ဦးနှောက်နဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဦးစီးပြီးလုပ်ချင်တာ"

မာန်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သဘောကျစွာ ဦးမျိုးမာန် ပြုံးလိုက်မိ၏။ ချောစုနှင့် ကေခိုင်ကတော့ မယုံရဲ ယုံရဲပုံနှင့်သာ။

"ဒက်ဒီ သဘောပေါက်ပြီ၊ သားက ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီတစ်ခု တည်ထောင် ချင်တယ်ပေါ့...ရပါတယ်...သားအတွက် ဒက်ဒီက 'မာန်မာန်' သရီးကို တည်ထောင်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား"

"ဒက်ဒီ...တကယ်ပြောတာလား"

ဦးမျိုးမာန် လက်ဖျစ်တစ်ချက် တီးကာ...

"စောင့်ကြည့်"

"ဖြစ်ပါ့မလား ဒက်ဒီရယ်...မောင်လေးက အတွေ့အကြုံရှိသေးတာ မဟုတ်ဘူး "

ဦးမျိုးမာန်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပင် ရယ်ကာ...

"ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ သမီးလတ်ရယ်...သားရဲ့ အရည်အချင်းကို ဒက်ဒီ ယုံတယ်။ လောလောဆယ် ဒက်ဒီတို့ က နည်းနည်းသင်ပြပေးလိုက်ရုံပဲ"

ဦးမျိုးမာန် သား၏ ပခုံးကိုဖက်လိုက်ပြီး-

"သား...ကြားလား...မင်းမမက မင်းကို အထင်သေးနေတာ။ ကြိုး

စားပြလိုက်စမ်းပါကွာ"

"အိုကေ... ဒက်ဒီ...သား မမထက် အောင်မြင်အောင်ကြိုးစားပြမယ်
...ယုံလိုက်"

"ဒါမှ ငါ့သားကွ"

သားအဖနှစ်ယောက် လက်ဝါးချင်းရိုက်၍ လက်မထောင်လိုက်ကြသ
ည်။ ချောစုနှင့် ကေခိုင်လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍
ပြုံးနေကြမိ၏။ မောင်ငယ် လူရှုပ်ကလေးက အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်ဝင်စား
လာသဖြင့် သူမတို့ ရင်ထဲမှာ အပျော်လေးတွေ စီးဝင်လာ၏။ ဒါမှ ဒီ
ကောင်လေး ခြေငြိမ်သွားမှာ ။ အင်း.. တကယ်ဆိုရင်...

"သြော်...ဒါနဲ့ ဒက်ဒီကို ပြောရဦးမယ်"

မာန်က ခါးလေးဆန့်၍ ဒက်ဒီမျက်နှာကိုကြည့်ကာ ဆိုသည် ။
မျက်နှာကလည်း ချက်ချင်း အရောင်ပြောင်းသွားလေပြီး...

"ဘာလဲ...သား"

"ဒက်ဒီတို့ မမငယ်ကို ကြည့်ထိန်းဦးနော်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်လေး"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ...ဟို...သူဌေးလိုလို ခွေးလိုလိုနဲ့ အိမ်ကို မကြာခဏ
လာနေတဲ့ သက်ပိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ တစ်တွဲတွဲပဲ။ 'မာန်' မျက်စိရှုပ်လာရ
င်တော့ နားရင်းအုပ်မှာ နော်...ကြည့်ပြောထား"

"ဟောကြည့်...ဇာတိက ပေါ်လာပြန်ပြီ"

မာန် မျက်နှာသုန်မှုန်သွားသည် ကို ကြည့်၍ ဒက်ဒီနှင့်မမတွေက ရ
ယ်ကြလေသည် ။ မာန်က အဲဒီလိုကောင်မျိုးလေးပါ။ သူ့အစ်မတွေနား

ကို သူစိမ်းယောက်ျားတွေကပ်တာ လုံးဝ မကြိုက်သူပင်။ မမ တွေကလည်း
မာန့်ကို ချစ်နေရရင် အရာအားလုံးကို မေ့ထားတတ်သူလေးတွေပါ။

စိုးရိမ်ရတာ တစ်ခုကတော့လေ ပြောရခက်တဲ့
အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ယောက်ျားတွေနဲ့ ရင်ဘောင်တန်းနေတဲ့ မာန့်
တစ်ခုခု ဖြစ်မှာ ကိုပါ။

အခန်း(၃)

ဖြူ၊ နီ၊ ဝါ၊ ပြာ ရောင်စုံဖြာနေတဲ့ ပန်းဥယျာဉ်လေးထဲမှာ လိပ်ပြာက လေးတွေကို လိုက်ဖမ်းနေတဲ့ အလှနတ်သမီးလေးတစ်ပါးက ဂါဝန်စလေး တဖားဖားနှင့် လိပ်ပြာလေးတွေကြားမှာ ဆင်တူယိုးမှားပင်လှပနေလို့ ပါ။

သူမ ဆော့ကစားနေရာ ပန်းခင်းကလေးထဲမှာ ပန်းပင်တွေကို ရေလောင်းနေသော ကောင်လေးက သူမကိုကြည့်၍ သဘောကျစွာရယ်မောနေသည် သာ။ သူကလည်း ပန်းတွေကြားက ပန်းမင်းသားလေးနုယိပါ။

"ခွန်းချို"

"ဘာလဲဟ"

ကောင်လေးက ရေထမ်းပုံးကို အောက်ချကာ ခွန်းချိုဆိုသော ကောင်မလေးဆီသို့ ပြေးလာ၏။ အနီးသို့ရောက်တော့...

"လိပ်ပြာတွေကို မိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ လိုက်ဖမ်းနေတာ နင် မမောဘူးလား"

"နင်က ငါ့ကို မောမှာ စိုးလို့ လား"

"အင်းပေါ့"

"ဒါဆို နင် ဖမ်းပေးလေ"

ကောင်လေးမျက်နှာက ပြုံးနေရာကနေ တဖြည်းဖြည်း ညှိုးနွမ်းရိပ်
ဘက်သို့ ကူးပြောင်းသွားလေလျှင်...

"အာရုံ"

"ဟင်"

"နင် ဖမ်းမပေးဘူးလား"

"လိပ်ပြာလေးတွေ သနားပါတယ်ဟာ ... သူတို့ ဘာသာသူတို့ လွတ်
လွတ်လပ်လပ် ပျံသန်းပါစေ။ သူတို့ ကို ဖမ်းပြီး နင် ဘာလုပ်လို့ ရမှာ မို့
လို့ လဲ။ ပန်းနဲ့ လိပ်ပြာဆိုတာ စမ်းရေပြာနဲ့ ပန်းရွှေကြာလိုပဲ သဘာဝကို
က လိုက်ဖက်အောင် ဖန်တီးပေးထားတာ။ သူ့သဘာဝနဲ့ သူ လှနေပါစေ
ခွန်းချိုရယ်"

အာရုံဦးဆိုတဲ့ ကောင်လေးက အဲဒီလိုပါ။ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် အာ
ရုံဦးရဲ့ နံနက်ခင်းလို ရိုးသားအေးချမ်းသူပါ။

"နင်ဟာလေ... ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ...သိလား။ သိပ်စိတ်
နုတာပဲ...အသည်းနုတဲ့ ယောက်ျားတွေက အသည်းကွဲတတ်တယ်တဲ့ ...
နင် သတိထား"

အာရုံက သွားတက်ကလေးပေါ်အောင်ရက်ကာ...

"သူတစ်ပါး ပျော်ရွှင်ဖို့ အတွက်ဆို ငါ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကိုလည်း
ငါ လှူရဲပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသည်းကွဲမှာ တော့ ကြောက်သလိုပဲ။
အဲဒါကြောင့် ငါ ရည်းစားမထားတာ"

ပခုံးလေးတွန့်၍ ပြောလိုက်ပုံက အသည်းယားစရာပင်။ အာရုံဦးနှင့်

နှုတ်ခွန်းချိုက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ။ ပြောမနာ၊ ဆိုမနာနှင့် ထုဖော် ထုဖက်။ ခြံချင်းကပ်လျက်ပေမယ့် ဘဝချင်းက မိုးနဲ့ မြေ။ နှုတ်ခွန်းချိုတို့ က မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာလာသူတွေ။ သုံးမကုန်၊ ဖြုန်းမကုန်နိုင်သော စည်းစိမ်တွေနှင့် တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး နှုတ်ခွန်းချိုကို အားလုံး က ဖူးဖူးမှုတ်ထားကြသည် ။

အာရုံဦးတို့ ဘဝက ခြံထဲမှာ စိုက်တဲ့ ပန်းကလေးတွေ စိုက်ပျိုးသီးနှံ လေးတွေကို ရောင်းချစားသောက်ပြီး လူတန်းစားစေနိုင်ရုံသာ။ မိသားစု က သုံးယောက်။ အမေ မုဆိုးမကြီးနှင့် ညီမလေးတစ်ယောက်သာ ခင်တွယ်စရာ ရှိသည် လေ။

"ဟွန်း...အလကား...နင် ရည်းစားမရတာ ငါ့ကြောင့်လို့ နင်ပြောချင်တာမို့လား"

"မပြောပါဘူးဟာ...ငါ့ကိုယ်တိုင်က စိတ်မပါတာပါ"

ခွန်းချိုက စိတ်မလုံစွာ ပြောလေသည် ။ တက္ကသိုလ်တက်တုန်းကဆို ခွန်းချိုနှင့်အာရုံက မေဂျာအတူတူမို့ အာရုံကို သဘောကျ၍ အိစီကလီ လာလုပ်တဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ခွန်းချိုက ဘီလူးဆိုင်းတီးပြီး ပညာပေးလွှတ်စမြဲပင်။ ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေကတော့ အာရုံရည်းစားရသွားရင် သူမ အဖော်မဲ့သွားမှာ စိုးလို့ တဲ့ ။ တကယ်လည်း ခွန်းချို...အာရုံက လွဲပြီး အခြားအပေါင်းအသင်း မထားပါ။ အာရုံကလည်း ထို့အတူပင်။ ခွန်းချိုမှ ခွန်းချို...ခွန်းချိုလိုသမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးပြီး ခွန်းချို မကြိုက်တာဆို ဘာတစ်ခုမှ သူ မလုပ်ပါဘူးလေ။

"အာရုံ"

"ဘာလဲဟာ"

"လိပ်ပြာဖမ်းပေးလေ"

"မဖမ်းပါနဲ့ ဟာ...သနားပါတယ်"

"မရဘူး...မရဘူး...နင် ဖမ်းမပေးရင် ဒေါ်လေးနဲ့ ငါလှမ်းတိုင်မှာ နော်...ဒေါ်လေးရေ..."

"ဟာ...ခွန်းချို့"

အာရုံက ခွန်းချို့၏ ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်ထားလိုက်သည်။ ။ သို့သော် ဒေါ်နုနု အိမ်ထဲမှ ထွက် လာပြီး...

"သမီး...ခွန်းချို့...ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီး"

"ဘာ...ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မေမေ"

အာရုံက ညာလိုက်ပေမယ့် ခွန်းချို့က ခြေကလေးဆောင့် နှုတ်ခမ်း လေးစုကာ...

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ ခွန်းချို့...လိပ်ပြာဖမ်းခိုင်းတာကို သူဖမ်းမ ပေးဘူး ဒေါ်လေး"

ဒေါ်နုနု ကလေးဆန်သော ခွန်းချို့ကို ကြည့်၍ ပြုံးလေသည်။ ။

"ဖမ်းပေးလိုက်ပါ သားရယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

"ချွန်တွန်းမ"

ဟု ဆိုပြီး လိပ်ပြာလေးတွေနောက်ကို ပြေးလိုက်တာ တစ်မျိုး၊ ချောင်းဖမ်းတာတစ်သွယ်နှင့် ခုထိတိုင် လိပ်ပြာလေးတွေကို မမိသေးပေ။ ။ ကြာတော့ အာရုံ မောလာသည် နှင့်...

"ဟား...မောလိုက်တာဟာ"

ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိ၍ အာရုံ အမောဖြေနေခိုက် ခွန်းချိုက လက်ကလေးပိုက်ကာ အာရုံကို စူးစိုက်ကြည့်လေသည်။ ။ ပြီးမှ ...

"မောပြီလား"

"မောတာပေါ့ဟ...နင်ပဲ မေးရက်တယ်"

"ဒါဆို ကျေနပ်သွားပြီ"

ခွန်းချိုက ကိုယ်လေးနဲ့ ခေါင်းလေးငဲ့၍ ရယ်မောကာ ပြောလိုက်သဖြင့် အာရုံက ရှုံ့မဲ့မဲ့ မျက်နှာလေးနှင့် ပြန်ကြည့်ကာ...

"နင်က ဘာကိုကျေနပ်တာလဲ"

"အဟွန်း...ငါက နင့်ကို တမင်မောအောင် ညှဉ်းတာ... ရှင်းပြီလား... ငတုံးလေးရေ...ခစ်...ခစ်...ခစ်"

"ဟာ"

ခွန်းချိုစကားကြောင့် အာရုံ တွေ့မယ်ဟု ဆိုကာ ခွန်းချိုနောက်သို့ လိုက်လေလျှင် တခစ်ခစ်ရယ်ကာ ခွန်းချို ပြေးလေတော့၏။ ဂါဝန်စလေးတဖားဖားနှင့် ပြေးနေသော ခွန်းချိုနှင့် အာရုံတို့ သည် မြင်ယောင်ကြည့်ရလျှင် ကုလားကား တစ်ကားထဲက စလင်းမင်းသားလေးနှင့် အနာဂ္ဂါလီတို့လိုပင်။ ပန်းဥယျာဉ်လေးထဲမှာ နေ့စဉ် ပျော်မွေ့နေခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းတွေ။ ထိုပန်းခင်းကလေးနှင့် သူတို့ နှစ်ဦးကို တွေ့ဖက်၍ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံရိုက်ကာ ပြိုင်ပွဲဝင်ရလျှင်...